

i samme Stykke, som det ærede Medlem ikke har foreslaaet forandret. Jeg tror, at det i ethvert Tilfælde vil være det vigtigste, om en saadan Forandring i § 27, før den blev bragt endelig frem, eller før den blev vedtagen her, kunde blive Gjenstand for fornyet Overveielse i Udvalget i Forbindelse med den samlede § 27.

Ordføreren: Jeg skal efter de Udtalelser, der nu ere faldne fra forskjellige Sider, og navnlig efter de Udtalelser, vi have hørt fra den høitærede Minister, indskrænke mig til et Par enkelte Punkter. Jeg skal da først tillade mig at anføre nogle Ord til Forsvar for Udvalgets Forslag under Nr. 26. Det forekommer mig høist utvilsomt, saaledes som den ærede foregaaende Taler yttrede, at der maa tilveiebringes Overensstemmelse mellem Reglerne i § 25 og Reglerne i § 43, med andre Ord: naar vi for at tilstede en Udlænding, der bor her i Landet, at gifte sig, forlange, at han i sit Hjemland skal tilveiebringe Bevis for, at man ikke alene vil modtage ham i Trængsttilfælde, men ogsaa efter hans Død modtage hans Enke og Børn der, saa maa vi ogsaa være rede til at give Danst, som gifte sig i Udlandet, lignende Bevis; det er vist saa klart som Dagen, at der maa være Lighed i den Henseende. Ligheden kunde jo nu ganske vist opnaas derved, at man forandrede § 43, og lod det blive staaende, der staaer i § 25; men det tror jeg ikke vil være tilraadeligt, fordi man saa vil forandre Reglen mod, hvad der er den almindelige Grundsetning i de Lande, som omgive os. De Bryderier, som vi for Tiden jevnlig have med Hensyn til disse Spørgsmaal, komme af en Gienkommelighed i vor Ret, nemlig deraf, at vi ikke erkjende, at en udenlandsk Kvinde erhverver Indfødsret ved at gifte sig med en dansk Indfødt; i det Punkt stille vi os fra næsten alle andre Lande, og i hvert Fald fra alle de Lande, der omgive os, idet det i disse Lande er en Grundsetning, at naar en Kvinde gifter sig med en indfødt Mand, faar hun ved Egtteskabet selv Indfødsret. Som en naturlig Følge af den Grundsetning, at Konen deler Mandens personlige Stand og Stilling, betragtes det, at Hustruene ogsaa faar Indfødsret, naar hun gifter sig med en Indfødt, og saa snart det erkjendes, at den Paagjældende har Indfødsret, erkjendes det ogsaa, at man maa være forpligtet til at forsørge den Paagjældende i Trængsttilfælde, navnlig naar hun bortvies fra det Land, som hun er fra. Jeg tror derfor, at det vil være vigtigst at forandre Reglen i Overensstemmelse med dette, som er den almindelige Anskuelse. Naar f. Ex. en her i Landet bnfat tydsk Borger gifte sig med en dansk Kvinde, da anerkjendes det fra Tydsklands Side, at hun bliver Tydsk, og saa vil Tydskland, naar vi efter Mandens Død i Trængsttilfælde ikke ville forsørge hende, men sende hende hjem til Tydskland, modtage hende; men saa forekommer det

mig rimeligt, at vi ogsaa følge den Grundsetning, at naar en Danst, der er bnfat i Tydskland, gifter sig der, erkjende vi, at hans Hustru bliver dansk Indfødt, og, dersom hun i Trængsttilfælde bortvies fra Tydskland, fordi hun der kaldes for Danst og reqnes for Danst, maa vi modtage hende og erkjende hende for at være En af vore Egne. Det er de Betragtninger, som have ledet os, og jeg kan gjerne tilføie, at den nærmeste Impuls for Udvalget til at stille dette Endringsforslag kommer deraf, at vor Opmærksomhed fra Udenrigsministeriets Side er bleven henledet paa de mange Vanstueligheder og de idelige og høist ubehagelige Kjøvelser navnlig med Preussen, som denne Uligbed hidtil har foraarsaget os. Derfor vil jeg meget tilraade det ærede Thing at løse Uligbeden ved at vedtage vort Endringsforslag under Nr. 26. — Med Hensyn til Forslaget af den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kreds (Kier) til § 25 kan jeg ganske henholde mig til det, som blev yttret af den høitærede Minister, nemlig at tilraade at vedtage det, selv om det maa erkjendes, at det mulig bliver nødvendigt til 3die Behandling noget nærmere at overveie, om ikke en eller anden Reaktionsforandring maa foretages deri, for at bringe det i Samklang med de nugjældende Regler om extraordinære Hjemstedsbeviser. — Hvad angaar Udvalgets Endringsforslag under Nr. 27, da ffjømmer jeg heller ikke rettere, end at der er al Grund til at vente, at det ærede Thing vil vedtage det, da det jo ikke fra den ærede Ministers Side har mødt nogen Modsigelse. Det, man har været utilfreds med, nemlig at vi have henfat Reglerne om Refusionen paa et andet Sted i Lovforslaget, er da i alle Tilfælde et rent formelt Spørgsmaal, og det vilde være besynderligt, om man af den Grund vilde forkafe vort Endringsforslag. Med Hensyn til Endringsforslaget uuder Nr. 28 maa jeg i Henshold til, hvad der blev yttret af den sidste ærede Taler, tilraade Thinget at vedtage Udvalgets Forslag, og saa paa denne Basis bygge de senere Overveielser, som der maaste kunde være Anledning til med Hensyn til dette Spørgsmaal, navnlig om man skulde tage Bestemmelse om, at disse faste Almisselemmer skulde kunne erhverve Forsørgelsesret paa et andet Sted; det er, som det ærede Medlem i sit Foredrag paaviste, jo Noget, som saa godt som ingen praktisk Betydning har. — Hvad de øvrige Endringsforslag angaar, da tror jeg, at jeg efter de foreliggende Udtalelser kan indskrænke mig til blot at anbefale det ærede Thing at stemme for Udvalgets Flertals Forslag.

Udfug: Med Hensyn til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 26, da have jo Alle, som have udtalt sig derom, været enige om, at der maa være Harmoni imellem Bestemmelsen i § 25 og Bestemmelsen i § 43; men, naar den ærede Ordfører mente, at det skulde være nødvendigt at